העורב

היו פעם שלוש נסיכות, שלושתן צעירות ויפות, אך הצעירה שביניהן הייתה החביבה מכולן.
לא הרחק מהארמון בו הן חיו עמדה טירה, בה לא גר איש והייתה כמו חורבה, אך הגן שסביבה היה יפה ובו פרחו פרחים רבים בצבעים נהדרים.
הנסיכה הצעירה ביותר נהגה לבוא ולטייל בגן זה.
יום אחד התהלכה שם הנה והנה תחת עצי הלימון כשעורב שחור קפץ ישר אליה משיח ורדים.
הציפור הייתה כולה פצועה ומדממת והנסיכה ריחמה עליה. כשהעורב ראה זאת פנה אליה ואמר:
"במציאות אינני עורב שחור, אלה נסיך מכושף שנידון לחיים בסבל. אבל את הנסיכה יכולה להציל אותי. רק תגידי שלום לכל האלה שבארמונך ובואי להיות לי לחברה קבועה בטירה. יש כאן חדר אחד בו ניתן לגור ושם מיטת זהב. אבל תהי לבדך לגמרי. ואם תשמעי או תראי דבר מה מפחיד בלילה, אל תוציאי אף קול, כי אחרת הסבל שלי יעשה עוד יותר גדול."
הנסיכה הייתה טובת לב ומיד עזבה את הארמון ואת משפחתה והתחילה להתגורר בחדר עם מיטת זהב.
היא נשכבה לישון בלילה, אך למרות שעצמה את עיניה לא הצליחה להירדם. בחצות היא שמעה פתאום מישהו שעובר בפרוזדור ומיד אחר כך נפתחה בחוזקה הדלת וקבוצת יצורים מוזרים נכנסה לחדר. הם התחילו מיד להבעיר אש באח הגדול, שמו על האש קדרת מים רותחים, ניגשו למיטה בה היא שכבה ובקריאות וזעקות בקול רם סחבו אותה אל הקדירה. היא כמעט ומתה מרוב פחד, אבל לא הוציאה הגה מפיה. ואז פתאום נשמעה קריאת תרנגול וכל הרוחות הרעות נעלמו. באותו הרגע הופיע גם העורב בחדר וקפץ מסביב לחדר בשמחה רבה. הוא הודה לנסיכה על טוב לבה ואמר שסבלו פחת כבר בהרבה.
אחת האחיות של הנסיכה, שהייתה סקרנית גדולה, באה לבקר את אחותה בחורבות הטירה. היא שמעה ממנה על קורות הלילה וביקשה מאוד שהיא תיתן לה לבלות לילה אחד יחד איתה במיטת הזהב. האחות הצעירה, טובת לב, הסכימה, אך כשהופיעו הרוחות הרעות האחות הגדולה נתנה צעקת פחד גדולה, ומאז הצעירה החליטה לחיות בחדר לבדה.
וכך היא חיה בבדידות יום שלם ובלילה אמנם

פחדה, אך הייתה אמיצה מאוד, וכל בוקר בא העורב והודה לה על סבלנותה וסיפר שסבל שלו פחת בהרבה.
כך עברו שנתיים ויום אחד בא העורב לנסיכה ואמר "בשנה הבאה אשתחרר מהכישוף כי זו השנה השביעית והאחרונה. אך לפני שאחזור לצורתי האמיתית ואוכל לקבל את ירושת אבותיי, עליך לצאת מכאן ולקבל משרת משרתת."
גם לכך הסכימה הנסיכה ושנה שלמה שרתה כמשרתת, ולמרות יופייה וצעירותה התייחסו אליה רע מאוד והיא סבלה מאוד. אך יום אחד, כאשר טוותה פשתן וידיה היו כבר אדומות מרוב העבודה הקשה, היא שמעה רעש לידה, וקריאת שמחה. ואז ראתה בחור צעיר עומד לידה. הוא כרע ברך ונישק את ידיה העייפות.
"אני הנסיך" אמר "אותו שחררת מכישוף ברוב טוב לבך. הלכתי זמן רב בצורת עורב שחור וסבלתי נורא. אבל עכשיו בואי איתי לטירה שלי ושם נחיה ביחד באושר."
ואז הם הלכו לכוון הטירה, אך כשהגיעו לשם לא האמינו לעיניהם, כי הטירה הייתה כמו חדשה ובנויה לתפארת. ושם הם חיו מאה שנה, מאה שנה של אושר ושמחה.